

ПРВОМАЈСКИ НАШ ПРИЛОГ
за усмеше и вишелини којих је још нема

Раз између свега осталог је јасно
осећање скобозе. Шта је то скобоза, а таче њуди мисле врло разне па и букастости,
а тиме су писачи филмови врло разне па и олвине истегнуте расправе и формулке.
Ако је јелан појам неодређен, обично је тачше да ли му неко докриће у теорији
неко га оживети праксом. Но как је реч о скобози обратно је. Скобозу зна и разуме
разуме онај ко ју је изабрао и створио. У теорији право да говоримо нико није
јасно утврдил шта је то скобоза; у пракси сваки човек који ради свој раз с њу-
бову с разумевањем са срцем и са главом који ради посао уз очиглавно јединство
посла сваки тачки човек зна да за време рада има јасно осећање скобозе,
зна јасно ко је и шта је које су му приставне везе пре него ради. И ребајаш је
скобозин пок ради. Кад седне и скреши руке, онда је пишан скобоза, онда је чаник.
Достојевски посматра по казни у Сибир, када га би због батости хтели да га
оскобозе ради мочно је верио да иде и ишао је у судник. Питава сунђе осећање
попколана живота, масло сајносу према љубима и са стварима посао Сибира, сва
је та стварност некада нестајала јак је човек ради. И таче је са сваким чо-
веком. Али че зато што би раз био занаравање, заглушавање — са раз је једино
живно чување страст! — него је раз ради стаже човека јесна тако посебна кон-
центрација да човек, докче ради и пролупира разуме сав процес живота и зато је
скобозан. Раз је органско производ човечјих риба и његове мантре, човечјега ума
и његове мантре, човек, док ради, органско је укапљен у процес света и живота.
Његов је уставио живи којам и живу реч: летим умним крикима. То је стих
умнога раза и немирне маште, то је стих скобозина човека.

Мара и љие љене уругарише учине су као сасвим ме-
ђе ховојчице па време када ће избити људи светски рат. Једна од три љу-
гарише Зорина оличица кућанича страдала је за време очувања је у америчке бое-
бе сахранени сме је записали сме љену младу тужну смрт. Остале су да живе

здраве и мрљиве Мара и Данила. Мара је забиљна разлогита а у занату свом пуне маште. Сваки час измиши неку чешчу или завесину или сунђу или чеки неки начин прераде и корежи и све то је заливи. Кажу да је је тврдоглава а она се не брави ој карактеристике. Тврдоглав је свако ко савладају посао — говорио је мој некојни отац па тако мислим и ја. Данила чешто чуја, воле је живе и говориша. Кажу да је слабе људи мајсторску реч ^{чешчу} такође да је у ставу да забоде иглу усрдју бода и да источи да чешто вили и посне препонича. Задирнују се њих две често. Мара тек ошире Данилу неким разлогом а Данила ју неким посмехом.—Изгубите си добру мишевију и крупни посао је чи. Говорим је теби откад већако мајстор нема и не ложи дату реч ако матраг у ногете и крпе. Шта ти је свака остава ој поска? ирлек чеки и ситиеж.—Тако Мара Данили. А Данила Мару—Ама знати је тебе напамет. Чим се теби она чева обра вуха, значи звркнућу Мару чешто у главу и онда или се поклони или се учини.—Непис понекад хобро реч са обалве стране али прође заборави се. Другарише се воле искрено, понекад је лије другој чад навати посао; Пријатељство вијене изгледа, за цео је живот.

Једнадесетак посте јавске првомајске свечаности, седимо у чачкој баштини и чака рече Данила, вучимо из земље траву и цвеће журишемо их. Кад ће Мара овако да нас изменави.— Је вата једно мислим и желим да ју и нећу како се улем и једу лена да ми син свира у виолину. Штаким већ сака да му купим добру скупу виолину и плаћам хобитига учитеља.—Заглављасмо се сви у чакајућу ховојку чако се човек разгледа у закључивча врате кроз која би хтев да праће. А Данила у смеј—Вијим је да чева обра миче и некула циља. Љука си Мару се кирим се за онога што се још није ни рођео. Не знати ни че ће бити отац. Можи чеки што чује у хобеш и син ухарци куј и отац. —Не можеш ти мене санџакети, Данило. Ако ће јејак мој ~~отац~~ син ухрати у хобеш вака ћу и је с њим хобовати, али онда ће други мој син свирати у виолину.—А ако ти тај чачки испавиш што је знати човач или зидар и шаке му овочине.—Лука ћу пренади некога ој виљњуких кругова. Унеговану вака јединога фина гвиждинисту пошто сам живе. Нико

мени ту радост не може покварити па ћеш ни ти, Дано то да знаш и увијс и сутра.

Tu разговор чаком застаде. — Није то за шегу и за смех, ховојче реди ће неко. — Него ти Мара ако ћеш да чам испричаш како си се то решила да смичујеш виолинисту. — Хвљу, нека чује и Данила, и тако јеј нисам досада ништа о томе говорила. Да је и како је. Ја вам вијите, да свога новога времена никада нисам имала на концерт ни знати ~~што~~ што је то ~~лирик~~ гент инструмент, оркестар. Као сам прили пут ~~у~~ отишла на концерт са нашим ко- цективом бича сам сва забуњена чекача уморна. Чујем тек почетно чепе па се опет све збрка. други трећи пут упрем вам је добре очи у диригенте и његове руке — већим или ће ми тај ~~помоћи~~ или нико — и видим како у групама седе све исти свирачи, и поче да ме много занима како на звук руке свирају те ови те ~~они~~ ~~сви~~ па онија сви разједио. Нешто ми се у ушима отворило; чепе ћам чујем как су престали да свирају, они или они ~~да~~ свирају они или они. Да онај језварек кај је на почетку свирања диригент дигао патицу да се сви спреме, а пазика сам ово: трубе се почијде и наперише као пушке они с величим виолинама међу којима саме се мало премешчавише на стапицама. Кај вам виолине мајуши чаке виолине приузе у вис као птице а виолинисти почалише на њих обаве како би мајка детету које јој се под бразду заночи. Шта је то са мном мајко моја, по- чека сам да урхтим као да ћу да плачам што чи. Та сам онда почела гласати како виолинисти превкаче гулјаком, како прсти оне друге руке играју по жи- ма. Љубко моја шта све човјек рукама и постима може. Гласам тако дај руке ви- олинисте и питам се коју више волим. Волим обајве, али опет више волим ону што превкачи гулјаком. Неј засече, крај ће лапосне из жице, а чак мити по жици, као да ју је руке крише као птичице И тако постако постако почела сам да ја ја сасвим добре чујем узреј оног урнебеса моје виолине виолинице. Знам ја сву шта је то виолина. Кај засвирал ју срце ми трепери и сама шета да гркњаве да стомака и ходи ми некако као чека слабост да ћу гласно заплакати... И сви ово да знају сну често виши музалића издави фанеру и наси у гуни виолину и гулјак ово свако и сви сак ће засвирати и притиснуће жишу да се ~~трусе~~ ~~трусе~~ превије мији кујка по жици и можи је да паде

јудо људи браћа, как пута ко зоне, ако стаки, и мак да да се већа. — Море
Море да се ти то не удајеш за некога височинисту па ћутин? — Не, не, не! је
ћу се ухвати мачар за хобешара, али тај млађи што га симењам има да буде мој
син... ако ми не буде сунђено свеједно нека буде Денин син, нека буде друг
моје лене, али је ћу да му купим височину и да му пак ћем учителја. — Видесмо тада
шта ретко видимо! Денина се тронула упреподобила се говори тихо: — Дај боже да
твој син и моја кћи заједно свирају... — Дај боже, Дено, сама како
да хати да ти кажем твоја кћи има да свира у клавир, и како јакне жива испод гусле
мога сина вако ће хиди у ваздух и клавир и твоју кћер. У височину, поред моја
сина, не може она да свира. Знам је сака хобре: то није женска радба, то је
мушка свирка и квант...

Јуче узасмо сви цето Марине суседство узасмо по
прилог као наш евангелијски првомајски прилог ради узасмо хватак у Марину штеди
штедничку књигу за сина и за височину. Мари засијаве очи тако као да је јој пакмен
букну у глави: чиста радост њена и наша. Она рази и штеди за бечка кога још
нема, и као зна чији ће бити, а ми помагамо рахом и новцем ховојку коју ћемо
ханас сутре вероватно изгубити из вида или по гласу њене живота или по гласу
наше смрти. То је нешто као нов хуманизам као ново човечтво као нова љубав-
ност како често чажу Бесенци. Ништа чешче ништа узвишиеније чини срећније него
видети да сте учинили нешто тачи нешто од чега је пакнула у нечимјим очима не-
очекивана радост. Као би тих радости бите много чак би их било често свет би
се препорекло.

А о Мари шта мислите шта бисте рекли о нашој Мари. Да је
музички као име живу чашту и може да убрза чепоту и срећу, као што други
неко може живо да убрза несрећу и горчину. Ко зна Мару, зна да је можуа по-
мако и тако, али зна сасвим извесно да је Мара пакменито биће и створење. У
Мари има ретка пакменитост. А сак да вас запитамо ово: јесте чи запазили да
се реч пакменит јеста ретко чује у ово време које дравно чекали и чени, осо-
бине људи и жене? Како је то? Можда људи осећају да је пакменитет врло ретко
сликав, и избегавају ту јавише високу цену, да се не би преварили да че би учи-
нили неправду. Пакменитет олица врло је скожена врчина: човечност у многе

правила и свесним резак талентоморачне мешта. Племенит човек је истински крунти-
вни човек. Ако своме крунту има спаса он да ће племенити њули јевреј истис-
нути схочост обест и срећу ох туђе насрдићи или своме крунту нема спаса. Ако
своме крунту има спаса онда ће племенити њули збрисати бројнији назадни срам-
не неправде моћних и назадних и бедне фигуре трабаната који живео ће чије је ње-
надмоћи и верују у љенутрајност или своме ~~спасу~~ нема спаса. Мара наша јако
мачи јеј једвашији цветац у рукуној области племенитих карактера. Ипак, Није
покетека да она буде музичар и свирач, није ^{аје} ~~закон~~ што то није и неће бити, ~~због~~
што је замеговала у себи захтак да развије ~~тако~~ моралну мешту да разум и
племенитим замахом помогне чијији талент чијију скубину да буде ох тога ра-
хости крунту и свету. Маштавина вуче њу у сви ох туђем успеху, а чепоти коју
ће створити њено хете или ма чије хете али њен питомци. Нека је близак и до
ћени рок тај бујни височинист нека је рачен и туђији сама да буде њен савременик
да могне она чини да му почкоми бригу помоћ разумевање љубави да види у њего-
вим очима племен неочекиване радости. У Мари живи племенито мешто и племенит
нагон. Истинска жена чаде бујна мајка има нагон да се нађе маклу и нејаку, вели-
ко пољке маклу и нејако. Ати ох нагона да племенитога нагона је узак пут, и
тај пут и музикарши и жене пречазе са тешкоћама са посредним ~~узвором~~ ^{Сртовај} узвоз.
Има и ту тачената и јувака. Мара је сигурно јувак у области пле-
менитих тежки и напора.

Некоме ће мате сметати оче што Маро синке су умне
реце и развоји мушке и женске бар у обачти јене вубави за свирку на високим
сигурно уочаком за најчешчу свирку на свету, Да погледамо те мате изблике.
Напори ових времена иду у присне бриге о љубима свих ранимље и способности.
Тражи се како се то каже нов хуманизам бељ љубавност. Нов хуманизам то тре-
ба да буде приснија ~~и~~ узајамна брига љути у хруштву, бељи виности у оном великом
великом хруштеном збирку који чине мушкарци и жене. Јекан француски писац ре-
че ту неизвивно ~~и~~ ово: ~~С~~екад у хруштву настаде оних чији виши бујни и жене ~~и~~ жени
жене бујни мушкарци. Ако смејемо рискирати да кажемо: нама је то звучало тако и
непромишљено. Чему та извитејерена комбинација? Мушкарци су мушкарци а жене су
~~жене~~ и не треба да се ~~помињају~~

(иједан ни други)

жеке и не треба да се праве амбивалентни, јер је то уочавањем узакуно. Нема да првом
 Ј барјак ох заједне свише нема височина која је труба. Има да човек чевом ру-
 ком може што и десном, али ипак не сасвим. А ако може сасвим и барјак бидеј-
 ство су ~~се~~ његове уве руке промениле место и опет је десна десна а чева
^{Прототип}
^{Мушкајчи} ково. Син и жене треба да се најаве заједно на сваком пољу ради и сваком
 пољу уметности и уживавати два дејствовања троја да су ту са својим специ-
 фичним приређама са својим специфичним снагама и недостатнима јер сада тако
 може бити у хруштаву оркестарскога склауза токде губрата склаузе. Но ће и када
 мушкари ичи жеће свирати у оркестру прву височину то је међуједан помичаш
 проблем а можда и решен проблем. За његову решеност губрти је хан познатак
 можда и он помичаш нека буде — да никада мушкари не жеће да свирају у ви-
 сочину као жене а жене било жеће да свирају у височину као мушкари. Довеко
 сам Мару језарел изваде да скуша на радио упорету Џехуди Менухин. Мара скуша
 и држи се за гушу као што увек чини као је забућена. — Шта је Мара чака ~~шире~~
^{у себе}
 ти је а не питај ~~ко~~ како је мени. Тада је је званични ^{Алиј} џеврејин покупио је музику
 свих својих прелака. Не видимо га Маро али знаје да му се височина напада као
 грухи у ставуја. И као језарел умре тада Менухин умреће и височина... — како је
 Менухин јеш мал човек моћи ће твој син примити ох њега висе височину. — Мара
 ћути и само се држи за гушу. И тако смо час уве уве жене премениле решава-
 ћи проблем височине: мушки музика. А женама остаје да јуришају и губрти ~~и~~ мушка-
 гину сада и посље мене и Маре.

(изгубљено)